

Η μαρτυρία του μοναχικού πολιτεύματος στο σύγχρονο κόσμο

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

Ο κόσμος βλέπει με συγκίνηση τους μοναχούς. Η μαρτυρία του μοναχικού πολιτεύματος τον συγκινεί, γιατί αγαπά τα Μοναστήρια. Ο κόσμος γνωρίζει την προσφορά του μοναχισμού στην Εκκλησία και την κοινωνία. Γνωρίζει ότι ο μοναχός, ως μελανοχίτων για την αγάπη του Ιησού Χριστού, βαστάζει τα στίγματα των παθημάτων Του, είναι φορέας αιωνίου ζωής και μαρτυρεί ορθόδοξο φρόνημα και ήθος.

Η ορθόδοξη πνευματικότητα του μοναχού διασώζει τον αυθεντικό τρόπο ύπαρξης της εν Χριστώ ζωής. Τα Μοναστήρια, όπως γράφει ο θεοφόρος Παΐσιος ο Αγιορείτης, είναι τα οχυρά της Εκκλησίας, είναι φάρoi σε ακρότομες τοποθεσίες, είναι τα σεμνεία της Πίστεως, οι μυροθήκες του Αγίου Πνεύματος.

Ναί! Είναι μεγάλο το έργο των Μοναστηριών μας. Μεγάλη η προσφορά τους στην

Εκκλησία. Έργο των μοναχών μας είναι η ακοίμητη προσευχή, η πνευματική ελεημοσύνη. Ο μοναχός ελεεί τον κόσμο με την προσευχή της αγάπης του και αυτή η ελεημοσύνη είναι ασταμάτητη, αγκαλιάζει τους πάντες, είναι πιο αποτελεσματική.

Στην εκκοσμικευμένη κοινωνία μας οι Ιερές Μονές είναι αυτές που διασώζουν το αυθεντικό ήθος και φρόνημα της Εκκλησίας. Γι' αυτό και ο κόσμος επιζητεί να τις επισκέπτεται, να εκκλησιάζεται σε αυτές. Κάθε Ιερά Μονή μαρτυρεί ότι η Εκκλησία είναι εν τω κόσμω, αλλά δεν είναι εκ του κόσμου τούτου.

Αληθινή πατρίδα της Εκκλησίας είναι η Βασιλεία του Θεού. Και αυτό που της δίδει την ταυτότητά της δεν είναι η ιστορία, αλλά τα έσχατα. Κάθε Ιερά Μονή εκπροσωπεί έναν άλλο κόσμο, όπως θα είναι στα τέλη των αιώνων, όπου θα έχει νικηθεί το κακό, θα βασιλεύει το θέλημα του Θεού, όπου «τα πάντα και εν πάσι Χριστός».

Και εδώ είναι η ευθύνη μας, όσων διακονούμε την Εκκλησία, να προβάλλουμε αντιστάσεις στον πειρασμό της εκκοσμίκευσης, που πλήττει ακόμα και την Εκκλησία στην ορατή διοικητική της υπόσταση. Είναι ο μεγάλος πειρασμός που αντιμετώπισε και ο ίδιος ο Χριστός στο Σαραντάριο Όρος, που συντελεί στον εξωεκκλησιασμό πολλών ανθρώπων.

Η Εκκλησία αγκαλιάζει τον κόσμο, δεν μπορεί να συσχηματίζεται με τον κόσμο, δεν επιτρέπεται να γίνει άκοσμος κόσμος. Η Εκκλησία με τη διακονία της αγωνίζεται να κάνει τον κόσμο Εκκλησία και σ' αυτό το έργο πρωτεύοντα ρόλο και θέση έχουν τα Μοναστήρια μας.

Οι μοναχοί με το είναι τους, με την πνευματική τους εργασία, με τα διακονήματά τους, με το μαρτύριο της ζωής τους, με την ακοίμητη προσευχή τους δίδουν ένα άλλο παρών και εκπέμπουν στη συχνότητα του Ουρανού μία άλλη φωνή.

Η Εκκλησία προστατεύεται από την εκκοσμίκευση μόνο όταν διατηρεί ανόθευτους τους θεσμούς της: Ενορίες, Μονές, Επισκοπές, προορισμένους από τη φύση τους να είναι φορείς του εσχατολογικού χαρακτήρα της και να εκφράζουν το «ουχί εκ του κόσμου τούτου».

Γι' αυτό και ο μοναχισμός δεν είναι μόνο αποστολοπαράδοτος θεσμός αλλά και τρόπος εκκλησιοποίησης του λαού. Στα Μοναστήρια συνήθως δεν γίνονται κηρύγματα. Το μοναστηριακό τυπικό, η παρουσία των μοναχών ενδεδυμένων το μοναχικό σχήμα και κουκούλιό τους, τα προσκυνητάρια, οι θαυματουργικές Εικόνες, το ιλαρό φως των καντηλιών, όλος ο λειτουργικός διάκοσμος του Ιερού

Ναού, συνιστούν μία σιωπώσα παραίνεση της Εκκλησίας.

Οι μοναχοί διδάσκουν περισσότερο με τη σιωπή τους παρά με το λόγο τους. Ο λόγος δεν είναι πάντα συνδετικός κρίκος των ανθρώπων. Γι' αυτό είναι ανάγκη σήμερα να μειωθούν οι τόνοι, οι εξάρσεις, οι εντάσεις, οι πολλοί λόγοι, η διάχυτη φλυαρία, η κουραστική κενολογία που μάλλον προκαλεί παρά στηρίζει και βοηθά τον κόσμο.

Ένας σωστός μοναχός και αν μιλήσει θα μιλήσει χαμηλόφωνα και με πνευματικό λόγο. Ένας απλός λόγος ενός μονάχου σε ένα Μοναστήρι δεν είναι κενός λόγος ούτε μία θρησκευτική άποψη και γνώμη. Είναι μία εμπειρία ζωής, αφού αυτός είναι παθών και μαθών τα θεία. Είναι μία φωτισμένη αποκάλυψη του Θεού. Να γιατί κυρίως τα νέα παιδιά επιζητούν να έχουν κοινωνία με μοναχούς, με γέροντες. Ελκύονται από τη μορφή τους. Η αγιότητα είναι ο υπέρθειος μαγνήτης που ελκύει.

[Συνεχίζεται]